

Já tu nejsem (Donna Hughes/Robert Hujsl)

Já tu nejsem, zdá se být
Tak těžké pro tebe je bez mé lásky žít
Kříž mučedníků na svých bedrech nosils rád
Já tu nejsem, zapomeň, kdo jenom měl tě rád

Ta chvíle přišla a já řekla „čert tě vem“
Zavřely se mříže k srdci mému bláhovém
Svět byl tvůj, v oblacích jsi bloudil snad
Já tu nejsem, zapomeň, kdo jenom měl tě rád

Neříkej, že jsi zůstal tady sám
Nevěřím, že se snad změníš, nevěřím, že rád mě máš
Jen můj stín ve svém srdci ukrýváš
Jen mou tvář, jen můj obraz ve sklenici zapíráš

I já mám dny, kdy vidím tě tu zase stát
Úsměv tvůj chybí mi, cos neuměl mi dát
Proč šel jsi cestou, kterou neměla jsem znát
Já tu nejsem, zapomeň, kdo jenom měl tě rád

Teď vím, co stalo se, to muselo se stát
Žít s tebou nemá smysl, nemá klid a řád
Kolik snů, kolik nocí bezesných ti dát
Já tu nejsem, zapomeň, kdo jenom měl tě rád

Co měli jsme říct (Jana Musílková)

Už je to pár let, co zastavil svět tvé srdce a smích
Zbylo pár snů, pár slov, pár vět, přání nesplněných
Vím, že zpátky se čas vrátit nedá, přesto jedno přání teď mám
Aby na chvíli tvou duši vítr přivál k nám

Ještě jedenkrát smět s tebou být
Ještě jedenkrát tě za ruku vzít
Ještě jedenkrát smět všechno ti říct
Ještě jedenkrát

Každý z nás má tu vyměřen čas a pak musí jít
Někdo řekne ti dost, přejdeš duhový most, svět už není jak dřív
Možná jednou se jinde sejdem a možná taky nebude nic
Možná nikdy už neřeknem to, co měli jsme říct

Ještě jedenkrát smět s tebou být
Ještě jedenkrát tě za ruku vzít
Ještě jedenkrát smět všechno ti říct
Ještě jedenkrát. A pak nikdy víc.

Paní Touha (Martina Hájková)

Možná svůj svět mám a možná přemítám

Proč cesty nám se stále rozchází

Já dávno už vím, že nejsi to, co já

A dávno vím, co život přináší

Jak svět světem kráčí, kdo paní Touhou se jednou smáčí

Dámou, která se vás nechce ptát

Vchází pak bez pozvání a hlavu vám tak náhle zmámí

Rozum schová někam pod polštář

Svou růži mám a teď ji prodávám

Kdo z vás chtěl by o ní vědět něco víc

Sladkou vůni má, i trny popíchá

Ale bez vody pak žízni usychá

Jak svět světem kráčí...

Dál na svou pěst (unknow/Romana Dian Soukupová)

Vozy lidí neznámých, zpátky snad stovky let

Vydaly se na západ a nevrátí se zpět

Jeli hledat štěstí jen s pávní rezavou,

Třpyt zlata měli v očích, víru, že zbohatnou

Dál na svou pěst cestou mlhavou

Šly ty spousty lidí za svou zlatou vidinou

Dál na svou pěst, s přírodou se rvát

Jejich srdce zůstala tam někde napořád

Ten dlouhý zástup lidí, co snili zlatý sen

Teď zůstalo tam v dálavách někde pod sněhem

Tisíc koní, tisíc mil, tisíc osudů

Tisíc proseb, modliteb, a cesta přes Chillkoot

Šílenou touhou zmámení za zlatem šli dál

Hromady jílů, kamení snad každé přehrabal

Dnes na rovech jen křivej kříž, zašlej nápis tam

A stopy claimů na březích už dávno vítr svál

Dál na svou pěst cestou mlhavou

Šly ty spousty lidí za svou zlatou horečkou

dál na svou pěst, s přírodou se rvát

Jejich srdce zůstala tam někde napořád

Teď jejich srdce zůstala tam v dálavách spát

Nebem plout (J. Bilbrey, M. H. Houser, A. B. Huffman/Martina Hájková)

Sama sebe já se ptám, kam před tebou utíkám
Nepodlehnout kouzlům tvým, to bude dnes můj cíl
Nebe hvězdovím se skví, obzor měsíc prozáří
Letní nocí srdcí dvou tichá píseň zní

Nebem vznášet se a plout, ruku v ruce jen ve dvou
Vnímat pohled tvůj, něhu v dlaních, prosit „stůj“
Vůni unášet se v dál, snad i vlahý vítr k tomu hrál
K nevšedním snům pospíchám i já
Jen nebem plout

Končí noc a čas je jít, s novým dnem se rozchází
Duše, které září sluncem, chtějí procitnout
Hnout se nemám náhle sil, rosa padá na můj klín
Tiše šeptáš do vlasů, snad za pár let či dnů

Budem vznášet se a plout, ruku v ruce jen ve dvou
Vnímat pohled tvůj, něhu v dlaních, prosit „stůj“
Vůni unášet se v dál, snad i vlahý vítr k tomu hrál
K nevšedním snům pospíchám i já
Jen nebem plout
Jen dál, jen dál

Sama sebe já se ptám, kam před tebou utíkám
Nepodlehnout kouzlům tvým, to bude dnes můj cíl

Vzpomínka (Martina Hájková)

Víme, jak v knihách správně číst a jakou hru chcem hrát
Pravdu můžem říct, dobrou radu vždycky dát
Jen celý život svůj popsat nedokážem,
Některým vzpomínkám schází tvář

Vůně první lásky poznal snad každý z nás
Srdce prudce buší, možná třese se vám hlas
Však mámina náruč, její něžná dlaň
Často mizí někde v dětských postýlkách

Víme, jak v knihách správně číst...
S mámou zmizí bolest, jak pohladí
A žádný z tvých nedostatků jí nevadí
Láskou se rozdá, přijde světa kraj
Abys životem šel bez všech těžších ran
Víme, jak v knihách správně číst...

Blázen tančí (Šárka Minářová)

Dýchej, sluncem ráno procítá, a s ním dávný sen svěží se zdá

Ted' nespěchej, se svým snem tu zůstaň dál

V představách tvých ožívá

Kolik vůní, kolik barev má, čím se třpytí a zahřívá

Až ti srdce vášní začíná tát

Je to tanec či píseň tklivá, zmizel strach, jenom něha zbývá

Možná je blíž než se zdá

S tím bláznem tanči dál, co ti šeptá, po čem touží

Ať je den nebo když jdeš spát, zná tě víc než já

Vždy stínem na cestách, vodou, když se žízní soužíš,

A když váháš, ví, kam se dát

Sen vládne svou hybnou silou, větší než strach a zoufání

Nakonec nezbývá víc než se vzdát

Ted' novou nadějí srdce jihnou, sám stáváš se silou hybnou

I sen tvůj je blíž než se zdá

S tím bláznem tanči dál, co ti šeptá, po čem touží

Ať je den nebo když jdeš spát, zná tě víc než já

Je stínem na cestách, vodou, když se žízní soužíš,

A když váháš, ví, kam se dát

I když se soužíš, naděje dál ti zůstává, a pořád toužíš, ted' víš, kam se dát

Známe se (J. Kimball, C. Lynch/Romana Dian Soukupová)

Znáš můj smích, je lehký jako vánek léta

Znáš můj pláč, jak stružky deště v proud se splétá

Vím, žít je krásné v každém čase

Vím, že krásou láska obléká se, vím

Znám tvůj svět, ty v tichém koutě rád si hloubáš

Znám tvůj svět, i sladkým poutům rád se vzdáváš

Já jsem jenom kapka rosy v trávě

Já jsem pouhý refrén ve tvé hlavě, já

Sto krásných chvil a jen tichý chór

Můžem si potají zpívat

Léta, než prchnou nám za obzor, si brát

Jsem jenom kapka rosy v trávě

Jsem dlouhý refrén ve tvé hlavě, já

Sto krásných dnů a jen klid, co sní

V radostných jitrech i nocích

Vstříc běžím v ústrety přáním tvým, vždyť víš

Jenom dál snít sen, co nepřetrhne zlá tvář zítřku

Užít den a nedočíst tu lásky knížku

Vím, že jsme tu jeden pro druhého

Vím, když tvá dlaň píše na mé tělo dál

Příboj (Romana Dian Soukupová/Martina Hájková)

Jak zvláštní je ta tvář, síla z ní stoupá
Zůstávám bezmocná, ptám se, kdo má přání zná
Prázdným pobřežím dálka nás láká
Mořem stoupá, náraz pálí, pak pád

Mé oči bránou jsou k té duši, kterou skrývám
Kdo mořem chtěl by plout, obzor i směr musí znát
Prázdným pobřežím zas dálka nás láká
Mořem stoupá, náraz pálí, pak pád

Jen vzdálený příboj, tvůj dotyk jako proud
Zas mým tělem hýbou, já na vlnách se houpám
Do vrcholků stoupám

Jen vzdálený příboj, tvůj dotyk jako proud
Zas mým tělem hýbou, já na vlnách se houpám
Do vrcholků stoupám, jen výš

A vítr hrál

Dnes svůj nemám den (R. D. Staedtler/Romana Dian Soukupová)

Dnes svůj nemám den, dnes mám pocit zlej
Dnes svůj nemám den, dnes mám pocit zlej
Tak se nediv, že tu takhle sedím, plnou nalejvej

Do půlnoci kousek zbývá a já tmou se probívám
Do půlnoci kousek zbývá a já tmou se probívám
Dálnice je pustou chvílí, život souboj živelný

Dnes svůj nemám den....

Že jsi zabil moji lásku, do pekla tě posílám
Že jsi zabil moji lásku, do pekla tě posílám
Líp se ve volnosti koupat než si někde hledat
trám

Dnes svůj nemám den....

Neóny mě v očích pálí, řasy slepila mi sůl
Neóny mě v očích pálí, řasy slepila mi sůl
Takhle bloudím v tomhle nočním městě jako somnambul

Každý někdy má své trable nebo těžký chmury své
Každý někdy má své trable nebo těžký chmury své
To když najde k ránu cizí boty pod svou postelí

Dnes svůj nemám den....

Ranní ptáče (Romana Dian Soukupová)

Já ráno až v poledne vstávám

No ráda si pospím, to víš

Jak nemám svou postel, tak strádám

Ty však stesky mé neslyšíš

Dnes s písni tu vzdávám hold spáčům

Co tak jako já rádi spí

Když vzbudíš mě v pět, tak jen pláču

Jak můžeš být na mě tak zlý

Rádio právě hlásí 12:50

Po zprávách o počasí měla bys už vstát

Mám ráda, když kohout mě budí

Však nesmí to moc brzo být

Když rosa mě na tváři studí

To já tiše začínám klít

Jen máloco na mně ti vadí

Však co v potaz nehodláš vzít

Že ne každé ptáče je ranní

Že já musím v tichu si snít

Dnes s písni tu vzdávám hold spáčům...

Dám tichem se vést (P. Alger, A. Cunningham/Šárka Minářová)

Stejně jak po letních bouřích

Co s křikem táhnou zprahlou krajinou

Menší se tíseň srdcervoucí

Odmyká klíčem, smím se nadechnout

Suchá stébla trávy klíčí

I já se zvedám, slabá v kolenou

Ať si dál osud pasti líčí

Ted' klidně kráčím ztichlou krajinou

Dám tichem se vést, kde se schází ticho a smír, tam nechám se vést

Třeba bleskem žár vzplane, stébla trávy spálí na troud

Kde se schází ticho a smír, tam nechám se vést

Každý zásah bleskem v srdci bolí

Zdánlivě trestá, ničí, co se dá

Je temnou rouškou, jež pravdu halí

Nahlédnout pod ni se šílené zdá

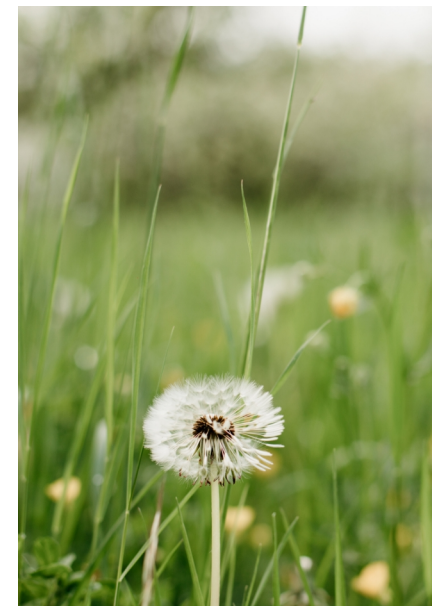
Kdo přesto v srdci svém odvahu shání

Potká se s touhou, co žene ho v dál

V krajině snů, kde rozum se brání

Uvěřit dobrým koncům a já

Dám tichem se vést...

Jen jednou (J. K. Rooney, B. Keith/Romana Dian Soukupová, Šárka Minářová)

Jen jednou, jen jednou vědět chtěla bych, zda jistotu máme odčinit svůj hřích
Když usínám večer, zlý den za sebou, v tichu přemýšlím nemá a spolknutá tmou

Jen jednou, jen jednou se otočí svět, každý tam dojde, kam snad touží jít
Cestou mlhavých vzpomínek a zašlých lét
Pod práh polož mi klíč a jen dál nech mě snít

Přes nebeskou sluneční oparu tvář se dívám, jak slunce zas hladí tu tvou
Je těžké číst myšlenky, jež v očích máš
A nebe se vzdouvá jak zem před bitvou

Jen jednou, jen jednou mi sděl, co chceš říct
K citům tvým proniknout o krůček blíž
Jen na krátkou chvíli mým snům velet smíš
Jen jednou, dnes večer, a pak nikdy víc

Jak nezranit blízké, jak úctu jim vzdát
Jak nebudit závist, jak zášť nezavdat
Když přítel tě zklame a nehraje fěr
Mosty před všemi spálit není správný směr

Jen jednou, jen jednou se otočí svět
Vyřčená slova vrátit nedá se zpět
Za cílem svým musíme dál se brát
Co ztíží ti cestu, toho nesmíš se bát

V srdci tíseň zůstává (T. L. Griffin/Šárka Minářová)

Každý úděl má svou tvář, i ten tvůj, co pálí v snách
V boji sílu ztrácíš snáz, i stejnou mírou vůli být
Může přijít strmý sráz, jeho blátem náhlý pád
I když šrámů pár jsi utržil, někdo tě z dálky hlídá dál
V srdci tíseň zůstává, anděl strážný tvůj však bdí
I když zdáš se být dnes sám, cestou tou jdeš stále dál
Každý den se horším zdá, kolem bída, nářky, pláč
V srdci tíseň zůstává, dobře víš, že nejsi sám
Kráčíš dál v ten chrám těžkým krokem nových ran
I když v boží víře cestu nehledáš, klid a mír tě vábí dál
Náhlý závan shůry sám něžně konejší tvou tvář
Slzy stékají, v nitru zabolí, teď tady víš, že nejsi sám
V srdci tíseň zůstává, anděl strážný tvůj však bdí
I když zdáš se být dnes sám, cestou tou jdeš stále dál
Každý den se horším zdá, kolem bída, nářky, pláč
V srdci tíseň zůstává, dobře víš, že nejsi sám

Adam a Eva (Byron Foust/Jana Musílková)

Když Adam s Evou v ráji žil, tak nikdy se s ní nenudil

Měl rád ten ráj, v něm žil – a o své sladké Evě snil

Jen had jim lásku záviděl, o jabloni jim pověděl,

Měl rád ten ráj a pro sebe ho chtěl

Tak Pán ten ráj chtěl nám všem dát

Chtěl mít své věčné dílo lásky pod dohledem navždy snad

Já vím, dnes jiné je vše, to každý ví

Za ten nešťastný osud svůj vděčíme hadovi

Eva si jabloň prohlédla a pod ní na zem usedla

Jen ráj se třás, když jí – kus jablka ujedla

Pak Adam přised' vedle ní a dojed' kousek poslední

Tak z ráje Pán je vyhnal na zemi

Tak Pán chtěl nám všem ráj ten dát...

To všechno už je spoustu let, jen příběh můžem vyprávět,

Snad zdál se nám ten ráj – si můžem jenom vymýšlet

Kde zůstal konec hadovi, to nám už nikdo nepoví

Však ráj, ten máme každé v duši své

Tak Pán ten ráj do duší nám dal

A má své věčné dílo lásky pod dohledem dál

Já vím, dnes jiné je vše, to každý ví

A celý svůj osud, víš, máme v rukou svých

Káva a čaj

(B. Oakland, M. Drake/Jan Krůta)

Jsem tvá káva, jsem tvůj čaj, jsem buchta, za kterou jdeš světa kraj

Káva a čaj a v buchtě džem, tak snídej, snídej, snídej, snídej, jez

Jsem tvá buchta, jsem tvůj džem, sládku ti na jazyku, vem si, vem

Jsem i snídaně na vidličku, tak snídej, snídej, snídej, snídej, jez

Už sněž mě, lásko, jako malinu a já se ti na jazyku nerozplynu

A v útrobách tě budu tížit, tížit – zvláštní pocit ve dne v noci

Jsem tvá káva, jsem tvůj čaj, jsem buchta, za kterou jdeš světa kraj

Káva a čaj a v buchtě džem, tak snídej, snídej, snídej, snídej, jez

Láska má – láska – prochází mimo jiné i žaludkem – buchty a džem

Věř mi, že se mnou budeš vždy jako rtuť, tak mě kousni, honem, dobrou chuť

Jsem tvá sladkost, pořád v záruce, já vždycky první jsem ti po ruce

Se mnou budeš vždy jako rtuť, tak mě kousni, honem, dobrou chuť

Sním tě dnes ráno, já, to bude bašta, k nakousnutí jsi už, co tě znám

Výborně se láskou nasnídám tou nekonečnou, zvláštní pocit ve dne v noci

Jsem tvá káva, jsem tvůj čaj, jsem buchta, za kterou jdeš světa kraj

Káva a čaj a v buchtě džem, tak snídej, snídej, snídej, snídej, jez